

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315200616
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8315200616.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: C. K., nar. XX.XX.XXXX, S. XXXX, právne zastúpený JUDr. Michalom Dribňákom, advokátom so sídlom Kpt. Nálepku 440, Medzilaborce, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, K. XXX/XX, V., právne zastúpená JUDr. Martinom Jalčom, advokátom so sídlom Komenského 2583/8, Humenné, o zaplatenie 326,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 18C 40/2015-304 zo dňa 21.10.2020 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 239,- Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorú mu spôsobila pri dopravnej nehode, kedy svojim bicyklom narazila do motorového vozidla žalobcu, ktorý stál pri vychádzaní na hlavnú cestu, pričom pri náraze došlo k poškodeniu motorového vozidla v jeho zadnej časti, a to na zadnom svetle a nárazníku. Predmetná škodová udalosť bola predmetom opravy v autorizovanom servise, za ktorú žalobca uhradil sumu 326,- Eur. Súd prvej inštancie v predchádzajúcom rozhodnutí zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 87,- Eur, pričom v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá a po zrušení odvolacím súdom súd prvej inštancie vyhovel žalobe v celom rozsahu, pričom poukázal na skutočnosť, že žalovaná svojou jazdou porušila ustanovenia Zákona o cestnej premávke, nakoľko nedodrжала bezpečnú vzdialenosť od motorového vozidla a nevenovala sa plne vedeniu bicykla, pričom žalobca sa nedopustil porušenia predpisov o cestnej premávke, nakoľko nemohol ovplyvniť ani zabrániť stretu jeho motorového vozidla s cyklistkou. Zároveň súd prvej inštancie mal za nesporné, že následkom stretu auta s bicyklom došlo k rozbitiu zadného svetla motorového vozidla a z vykonaných dôkazov bolo preukázané, že aj poškodenia na zadnom nárazníku sú v príčinnej súvislosti s kolíziou, od ktorej žalobca odvádza svoj nárok.

2. Súd prvej inštancie preto s poukazom na ustanovenia § 415, § 420, § 441, § 442, § 450, § 517, § 522, § 523, § 566 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke považoval za dôvodné vyhovieť nároku aj v časti o zaplatenie sumy 239,- Eur s príslušenstvom.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, keď priznal plne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovanej, ktoré odôvodnila odvolacími dôvodmi v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP. Žalovaná poukázala na skutočnosti, že sa vyjadrovala k súkromnému znaleckému posudku predloženému žalobcom, kde

namietala to, že fotodokumentácia údajných poškodení vozidla nebola vyhotovená bezprostredne po nehode, a to osobou nestrannou. Zároveň poukazovala na to, že pri podpise záznamu o nehode účastníkmi sa jednalo o dohodu týkajúcu sa poškodenia ľavého zadného svetla, ktoré je uvedené v zázname o nehode. Ďalšie poškodenia spomenul žalobca až v podanej žalobe. Rovnako poukázala na to, že súdom ustanovený znalec uviedol, že faktúra za opravu nezodpovedá rozsahu poškodenia vozidla pri škodovej udalosti s tým, že bicyklom nemohlo dôjsť k oderu laku a nebolo potrebné preto demontovať, lakovať túto časť vozidla. Poukázala na to, že účastníci škodovej udalosti odsúhlasili škodu, a to poškodenie ľavého zadného svetla s tým, že iné poškodenie spôsobené nebolo. V súlade s touto dohodou bolo zaslaných žalobcovi 07.07.2014 50,- Eur a 17.03.2015 87,- Eur, pričom tieto plnenia si žalobca neprevzal. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadom škodovej udalosti, pričom namietla skutočnosť, že znalecký posudok, ktorý je vyhotovený mimo konania niektorým z účastníkov sa vyhodnocuje iba ako listinný dôkaz. V danom prípade boli k dispozícii dva znalecké posudky, pričom nie je zjavné, prečo súd vychádzal len z jedného z nich. Poukázala aj na dohodu účastníkov o náhrade škody na mieste škodovej udalosti, kedy jednali len o poškodení ľavého zadného svetla. Rovnako tak z odborného vyjadrenia J. V. nebolo technicky vylúčené, že aj žalobca obmedzil a ohrozil žalovanú zastavením vozidla pred vjazdom na hlavnú cestu. V takomto prípade by obaja účastníci škodovej udalosti zodpovedali za vznik škody pomerne a súd by nebol viazaný rozhodnutím v blokovom konaní. Zároveň znalec uviedol, že odery laku na zadnom nárazníku nemohli vzniknúť od bicykla a faktúra v spise nezodpovedá rozsahu následkov poškodenia vozidla. Žalobca preto neunesol svoje dôkazné bremeno, aby bez akýchkoľvek pochybností preukázal svoj nárok, a to čo do dôvodu aj do výšky.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že dôvody uvádzané v odvolaní sú účelové a neopodstatnené, poprel uzavretie dohody medzi stranami sporu, podľa ktorej by sa mal vzdať svojho nároku na náhradu škody v plnej výške, pričom už z jeho výziev zo 17.06.2014 a následných vyplýva, že požadoval od žalovanej náhradu škody v plnej výške a ani neprevzal zaslané sumy 50,- Eur respektíve 87,- Eur. Uviedol, že pri vzdaní práva je nutná písomná dohoda, pričom medzi stranami sporu nebola uzavretá žiadna dohoda a ani žalovaná nemala záujem nahradiť spôsobenú škodu, ktorú ani neuznávala. Pri zázname o škodovej udalosti nedošlo k jeho podpisu zo strán účastníkov nehody, pričom hliadkou OR PZ na miestne nebol zistený skutočný rozsah poškodenia motorového vozidla. Tieto listiny nemajú charakter dohody o náhrade škody, respektíve jej preukázania. Vznik a rozsah poškodenia motorového vozidla bol predmetom odborného posúdenia, ktoré bezpečne preukázalo nárok žalobcu, preto navrhol odvolaciemu súdu potvrdiť napadnutý rozsudok.

6. Ďalšie vyjadrenia strán sporu v odvolacom konaní predložené neboli.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

11. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

12. Namietané pochybenie podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP nebolo v odvolaní konkretizované tým, aké závery použiteľné v prospech žalovanej by mali vyplynúť z výsluchu znalca Táto skutočnosť je relevantnou pre posúdenie takého návrhu, preto nevykonanie dôkazu súdom prvej inštancie nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý proces. Túto odvolacie námietku preto odvolací súd považoval za nedôvodnú.

13. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením, uvedeným v rozsudku konal v rámci svojej právomoci.

14. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď zamietol návrh na vykonania dôkazu.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže

príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvođeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

16. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

17. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

18. Pokiaľ sa týka tvrdenej skutočnosti, že v zázname policajnej hliadky nie je uvedené iné poškodenie okrem poškodenia zadného svetla, k uvedenému odvolací súd uvádza, že v danom prípade sa nejedná o listinný dôkaz, ktorý by deklaroval definitívny stav po kolízii. Je nepochybné, že tento stav mohol byť zistený až po dôkladnejšej ohliadke a takisto vzhľadom na zistený skutkový stav nemožno prisvedčiť tvrdeniam žalovanej o tom, že medzi stranami sporu došlo k dohode, ktorá by uzavrela všetky ich nároky z tejto kolízie v rozsahu poškodenia zadného svetla. Tomuto svedčia aj predžalobné výzvy žalobcu, ktorý už týmito 19.09.2014 a 14.08.2014 požadoval škodu vo výške 326, -Eur a neprijal ani čiastočné plnenia zo strany žalovanej (č.l. 5,6,7 spisu).

19. Vo vzťahu namietaných rozporov medzi odborným vyjadrením J.. V. (č.l. 156 a násl. spisu) a znaleckým posudkom J.. K. (č.l. 195 a násl. spisu) v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v znaleckom posudku predložennom žalobcom znalec v zmysle § 209 ods. 2 CSP vyhlásil v doložke, že je si vedomý následkom vedome nepravdivého znaleckého posudku, čím pri posudzovaní takéhoto súkromného znaleckého posudku je tento postavený na úroveň znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca. Po zhodnotení týchto znaleckých posudkov nemožno dospieť k záveru, že medzi týmito je rozpor, nakoľko aj v posudku súdom pribatého znalca na č.l. 21 posudku je pri výpočte výšky škody na poškodenom laku piatych dverí vozidla vo variante 1 uvedená suma 262,98 Eur, kedy znalec vychádzal z nákladov na opravu poškodenia týchto dverí prelakovaním celého dielu poškodených piatych dverí, pričom sám uviedol, že v takomto prípade poškodenia sú možné dve varianty opravy poškodeného laku vozidla, a to dielčia oprava, ktorá je však medzi opravami neoblúbená, nakoľko si vyžaduje značnú trpezlivosť a existuje riziko nekvality s nižšou cenou, alebo prelakovanie celého dielu dvojvrstvom lakom, kedy týmto spôsobom postupoval aj opravca, u ktorého si objednal žalobca opravu poškodeného dielu. K uvedenému odvolací súd uvádza, že nepochybne znalec určil, že hodnota vykonanej opravy zodpovedá spôsobu tohto vykonania, pričom je nepochybné, že variantu, ktorá bola vybraná pri oprave poškodeného dielu, bola zvolená zo strany autorizovaného servisu, ktorý zodpovedá

za následky svojej opravy, a preto nemožno túto skutočnosť pričítať na úkor žalobcu pokiaľ nezvolil lacnejší variant s rizikom nekvalitnej opravy. Táto určená suma neprevyšuje súdom priznanú náhradu škody.

20. Pokiaľ sa týka skutočnosti, na ktorú poukázal súdom pribratý znalec vo forme odborného vyjadrenia, že vzhľadom na tvrdosť gumového dezénu nemohlo dôjsť k oderu laku na zadnom nárazníku, uvádza odvolací súd, že vzhľadom na priložené fotografie ako aj na výšku z fotografií zrejmych škrabancov na poškodenej časti motorového vozidla ako to vidno na č.l. 21 posudku (fotografia dole), je nepochybné, že táto časť je poznačená škrabancami, ktoré sú v rovnakej výške ako bolo poškodené zadné svetlo, preto aj vzhľadom na závery znalca K. je možné mať za preukázané, že poškodenia zadnej časti vozidla žalobcu s výnimkou škrabanca označeného červenou šípkou na č.l. 12 posudku znalca, boli spôsobené pri kolízii s bicyklom žalovanej. Následne po tom už nie je relevantné, či gumové otery bolo možné odstrániť aj efektívnejším spôsobom, kedy je zrejme, že bolo nutné prelakovať celú túto poškodenú časť motorového vozidla, preto správne súd prvej inštancie vyhodnotil predložené listinné dôkazy a následný výsluch znalca bol pre skutkové závery už irelevantný. Predmetný postup by bol aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

21. Podľa racionálneho uváženia, ak mohlo dôjsť riadidlami bicykla k rozbitiu zadného svetla je asi nelogické sa domnievať, že nemohlo dôjsť k poškodeniu laku vo vzdialenosti cca 5 cm od rozbitého svetla motorového vozidla. Tento záver sa odvolaciemu súdu nejaví byť ako logický už vzhľadom na predložený súkromno-znalecký posudok.

22. Pokiaľ sa týka namietanej skutočnosti, že nemožno vylúčiť, že aj žalobca ako vodič vytvoril náhlu prekážku z technického hľadiska, čo by malo značiť, že aj tento zodpovedá pomerne za škodu. K uvedenému odvolací súd uvádza, že v danej veci žalovaná sa bránila tým spôsobom, že došlo k protipohybu auta mierne dozadu, teda ani nenamietala skutočnosť vytvorenia náhlejšej prekážky zo strany vodiča (č.l. 11 spisu), pričom táto jej obrana bola vylúčená záverom znalca V., že je možné vylúčiť cúvanie vozidla v čase stretu (č.l. 180 spisu). Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že predmetná kolízia bola spôsobená žalovanou, ktorá tak ako správne uviedol súd prvej inštancie, porušila povinnosti v zmysle Zákona o cestnej premávke.

23. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite vecí bez významu.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, keď súd priznal v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanej.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).